

lija je sklenila novo trgovinsko pogodbo s Španijo. Ona je gotovo na korist Italiji, kajti so jo malo, da ne enoglasno vzprejeli v drž. zboru v Rimu. — V torek dne 1. maja bile so pri Rimu vojaške poskušnje z necim novim strelivom. Ena tacih pušic pa je razletela ter je ranila kraljeviča in nekaj častnikov, toda rane niso nevarne. — Predsednik francoske republike, Sadi-Carnot, potuje sedaj po zapadnih mestih in kakor se hvali, vzprejema ga ljudstvo jako pristrčno. — General Boulanger javlja, da on ni za vojsko in da se mu po krivem vriva tako mišljenje, ki se ne strinja s koristjo republike, kateri je še miru potreba. Predsednika pa misli, da republiki ni treba. — V anglijskej drž. zbornici je padel predlog, naj velja postava gledé občin tudi na Irskem. To bi človek mislil, da je naravno, toda vlada je odločno bila zoper njega. — V Brusselu, glavnem mestu Belgije, je bila te dni grda rabuka pri poroki princa Croy-Dülmena. Dijaki, najbrž jih je kdo naščul, so se postavili pred cerkvo, ter so mlada zaročenca vzprejeli z divjim krikom. — Zdravje nemškega cesarja je stalo, kakor je bilo, — slabo, toda nevarno ni še preveč, kakor se zatrjuje. Mi ne damo veliko na to zatrjevanje a želimo, da bi bilo v resnici tako, kakor se zatrjuje. — Grof Herbert Bismarek, najstarejši sin kneza Bismarcka, postal je drž. minister in je torej vidno, da še je stari Bismarek vedno v veliki moči. — Listi, ki so glasila Bismarcka, pišejo v novem času sopet srdito zoper Rusijo a ne ve se, kaj da s tem namerava Bismarek. Ali hoče mož v resnici vojsko na silo? — Nekam čudno je to, da se kaže sedaj Rusija Avstriji prijazno in v Rusiji gre glas, da pride k malu do popolnega sporazumljenja med tema državama. — Nemirov v Rumuniji je bojda kriva Rusija, vsaj trdi se, da je v vrsti zaprtih hujškalcev tudi nekaj ruskih mož. Ni nemogoče. — Princ Ferdinand Koburški, sedaj knez bolgarski, potuje po severnih krajih Bolgarije in se pravi, da ga ljudstvo vzprejema dostojno, na nekaterih krajih celo z navdušenjem. — Major Popov stopi k malu pred sodbo ter ni upanja, da ga ta spozna nekrivim. Vse kaže, da je v resnici precej drž. denarja spravil ali že v svoj ali pa v žepe svojih privržencev. — Srbija ima, skorej čez noč, novo ministerstvo, na čelu mu je Kristić, ki je že poprej bil minister, on je prijazen Avstriji. — Turčija dela velike vojaške priprave na srbskih in bolgarskih mejah. — V Makedoniji so nemiri zoper Turčijo in le-ta piše jih Grčiji na rovaš. Vsled tega se gledate te dve državi precej pisano, to pa že ni več novo. — Ital. vojaki, velika večina, pridejo še v tem meseci nazaj od obalov Rdečega morja, tudi kralj abesinski se pomika nazaj in je tako vsaj za čas ondi mir.

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Okoli poldneva smo bili že v Ljubljani, kjer se nam je pridružilo kakih 100 kranjskih romarjev. Na čelu jim je bil prečastni vladika dr. Missia. Slišal sem, kako je nek visok uradnik na kolodvoru očitno knezoškofa prosil, da naj prinesó za njega in njegovo rodbino blagoslova sv. Očeta.

V Gorici je zopet več ko sto romarjev — Slovencev in Lahov — stopilo na voz. Zdaj se nam pa spači železni konj, rekoč: toliko ljudstva jaz sam ne morem več vleči. Teda pa dobimo tovariša, in oba sta zdaj z nami na jug kar letela.

Unkraj Nabrezine zagledamo morje. Pri oknih je bila glava pri glavi, ker mnogo romarjev morja še ni videlo. Mi pa, ki smo že morja vajeni, mirno obsedimo.

Po časih nastaja večer in tema in občudovali smo krasno ponočno južno nebo, katero je že toliko pesnikov navdušilo. Potem si vsak pripravi na vozu gnjezdo, kako se je pač dalo, in vsak v svoj kot riva glavo. Če si hotel kaj izvedeti od svojih tovarišev, nobeden ti ni več odgovoril, ampak vsi so začeli teže in teže dihati, kakor bi železnima konjema vleči pomagali. Vlak nas je tako lepo zibal, kakor bi nas v zibeli imel, in kmalu tudi meni mine zavest, da nisem več vedel, kje da sem.

Pri Benetkah smo drugokrat gledali morje, a potem smo se vozili daleko od morja, in še le, ko se prespim, smo v mestu Rimini zopet prileteli do morskih obalov.

Najhujše na potovanji je, da se zjutraj ne moreš umiti. Od petih do devetih smo se vozili tik morja, a nismo imeli toliko vode, da bi si človek malo zaspane oči izpral. Zato pa se je solnce tem lepše umilo, in ko je vzdigalo iz morja svoj zlato-svitli obraz in je pokazalo svojo debelo glavo iz kopeli, smo kar občudovali njegove dolge rumene lasé in smo se sramovali, da smo neumiti in brez glavnika.

Ribiči so mreže umivali. Bila je podoba, da so celo noč lovili, pa nič ulovili. Ribstvo je trd kruh, ribiči so do pojasa in do glave hodili po mrzli vodi. Ženke so na obalu sedele in so menda v svojih pleterkah zajutrek za ribiče hranile. Njihovi mali tolkači se že tudi daleč v morje upajo, in tako se rano pozna, kar meni mornar biti.

Ob devetih prisopihamo v Ankono. Mesto ima imenitno lukó za italijansko brodovje. Luko bi človek mogel tudi imenovati „pribezališče ladij“. Toda mi iščemo drugo pribezališče in se tedaj ne vtegnemo v Ankoni muditi. Mi iščemo

Marijo, približališče grešnikov in zato hitimo, kakor najbolj moremo — v Loreto.

Za pol ure že se pripeljemo pod breg in veseli gledamo na breg mestice Loreto, ki je od postaje Loreto pol ure oddaljeno. Dasiravno je na postaji mrgolelo umazanih in pokvečenih koleseljnov, ki bi nas radi zapeljali na breg, se vendar odločim peš iti v mestice, da se nekoliko prehodim in si spretegnem zaspano ude. Toda celi roj beračev me obsiplje — na Laškem vse berači, in ker nisem gleštal niti beliča laškega drobiža, stopim z nekim prijateljem na voz. To vam je bila strašna kučija! Kmet, ki je že tri kmetije zapil, pri nas nima tako blatnega in razklopotanega koleseljna. Vprežen je bil osel.

Avanti, le naprej! Toda dolgo je trajalo, pred ko je kočijaš osla pripravil, da je prestopil. Pa kočijaš ni vsedel na voz, ampak je kraj voza letel in z debelo leskovicco je tako neusmiljeno tepel ubogo mrcino, da je vsakokrat počilo, kakor bi ga s perlačo mahnili. Ko pa bitje ni nič izdalo, začne kočijaš kričati, kakor bi Turki prihajali in krik osla toliko prestraši, da je poskusil en par krat skočiti, a zopet je drobno korakal, kakor kaka gizdava gospodična, ki od same lepote ne vé, kako bi stopila. Sred mestica pa prednja os sprašči in voz se nagne na mojo stran in zdaj bi bil ležal v prahu na ulici, da ne bi prihitela močna Lahinja na pomoč, ki je voz toliko podržala, da sem se izdeval.

Nič ne reci, tolaži me tovariš, če sva se slabo vozila, bova pa zato debelo plačala.

(Dalje prih.)

Smešnica 18. Krčmar kupi v soboto pri poštnem slov. kmetu 2 štrtinjaka vina in naročuje mu, naj ga pripelje kar drugi den, torej v nedeljo domov. Kmet pa ga opomni, da je nedelja. „Nič ne dé“, reče na to krčmar, „le pripelji ga!“ „Rad“, pravi kmet, kraspaje se za ušesom, „toda v nedeljo ne maram vpregati živine“. „Zakaj ne?“ vpraša krčmar. „Za to, ker je greh“, odgovori pošteni kmet. „Ej, kaj bo to, jaz vzamem odgovor za-nj na se“. — „Na tem svetu že“, odvrne kmet, „toda kaj bo na unem svetu?“ „Tudi tam!“ zatrjuje krčmar. „Žal“, pravi sedaj kmet, „žal, da jaz ne morem ustreči vaši želji, kajti na unem svetu nočem, da se — snideva“.

Razne stvari.

(Drž. zbor.) Pri razpravi o proračunu naučnega ministerstva je govoril vlč. g. kanonik Kljun zoper sedanje ravnanje naučnega ministerstva na slov. zemlji, izlasti še na Koroškem. V tem je spravil toliko posiljevanja, ki se godi slov. ljudstvu ravno v šolah, na svitlo, da so tudi nemški poslanci nad tem strmeli.

Slov. ljudstvo, izlasti koroško mu bode gotovo hvaležno za to moško besedo.

(Zgodovinska veselica.) V nedeljo, dne 29. aprila je obhajala slov. čitalnica v Celji svojo 25letnico. Č. g. Ivan Krušič, c. kr. profesor na gimnaziji v Celji, je imel slavnostni govor. G. profesor je bil tudi pred 25 leti že ud tamošnje čitalnice in ji je ostal vseh 25 let zvest ter je tedaj iz lastne skušnje vedel, kaj da je vse čitalnica v teh let doživela.

(Ročna dela.) Pouk učenk v ročnih ženskih delih je na ljudskih šolah, posebno pri mestih sila važen za otroke a okr. šolski svet na Ptui ne kaže veliko veselja za tak poduk. Že od novega leta sem ni na ljudski šoli za okolico učiteljice za ta poduk in ni še znanenja, da pride že k malu učiteljica za-nj. Se ve, okr. šolski svet ima s svojo nemščino preveč dela, za to „malost“ ne vdobi časa!

(Volitve.) Mesto Celje ima zopet svoje stare može v mestnem zastopu. Obrtno društvo, katero se jim je ustavljalo ter je hotelo dobiti le-ta zastop v svoje roke, pa so razpustili. Vsaka reč ima svoj uzrok, torej tudi to razpuščenje.

(Odlikovanje.) G. Josip Lautner, zdravnik v Vitanji, je dobil zlati križ za zasluge.

(Učiteljstvo.) G. Filip Vogrinec, doma iz sv. Lovrenca na drav. polji, pride za učitelja na Velko ali k Mariji Snežnici, gg. Ferdo Velki in Jože Petrič pa stopita na lastno prošnjo v stalni pokoj.

(Vihar.) V petek dne 27. aprila je nastal precej močen veter že dopoldne in je pri Svetinjah zbil križ in jabelko z zvonika tamošnje župnijske cerkve. Na srečo pa ni bilo tačas nikogar blizu cerkve ter se tedaj druge nesreče ni zgodilo. Križ in jabelko pa sta precej škode trpela.

(Nove bukve.) „Žalostna mati božja“, bukvice za molitve in premišljevanje, katere je spisal pok. č. g. Fr. Bezjak, župnik pri sv. Marku nižje Ptuija, dobé se odslej v 6. izdaji v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Bukve so to, katerim ni več treba priporočevanja.

(Vrli narodnjak.) V Ljutomeru je umrl zadnji četrtek g. dr. A. Mravljak, več let odvetnik v tamošnjem trgu. Bil je tihe narave, a po svojem značaju trden, kakor skala. Naj mu bode blag spomin!

(Smrtna kosa.) G. dr. K. Hiegersberger, odvetnik v Celji, je umrl. Bil je rojen v Mariboru, nekaj časa odvetnik v Brezicah, več let pa v Celji. Mož je bil Nemec a ne prevroče krvi.

(Slov. groš.) Mesto Maribor je dobilo od novega leta sem že 5147 gold. za pravico postaviti kmečkih pridelkov na prodajo. Kmetje so sami Slovenci in nismo še slišali, da bi naši nemški mestni očetje bili te groše odbili, češ, da niso nemški. Plačevati sme še torej tudi